

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ . . . δρ. 8,—

Ἑτησίᾳ . . . φρ. 10,—

Ἑξαμήνιος . . . 4,50

Ἑξαμήνιος . . . 5,50

Τριμήνιος . . . 2,50

Τριμήνιος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Ὀκτωβρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 44

Ἡ ΙΣΤΟΡΙᾶ ΤΟΥ ΠΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

[Ῥωσικὸν παραμῦθι]

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 344)

Ὁ στακτερός λύκος ἔμεινε ἐπὶ παλάτι τοῦ Ἀφφρών. Ἀλλὰ τὴν τρίτη ἡμέρα ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ κάμῃ ἕνα περίπατο εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Ἀκούς ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Τσάρος· γιὰ σένα ὅ,τι θέλῃς!

Καὶ πρόσταξε ἀμέσως τὰς ὑπασπίστριες νὰ συνοδεύσουν τὴν ψευτο-βασιλοπούλα στὴν ἐξοχὴν τῆς περιπάτου.

Ἐνῶ ἐταξίδευε καθάλλῃ μὲ τὴν ἀληθινὴν βασιλοπούλᾳ Ἑλένῃ καὶ ἐκουθεντιάζεμαζύ της, ὁ Τσάρεβιτς Ἰβάν δὲν θυμώτανε τὸ λύκο καθόλου. Ἐξαφνα ὁμως

τὸν θυμήθηκε καὶ φώναξε :

— Ἄ! ποῦ νὰ βρίσκεται τώρα ὁ στακτερός μου λύκος;

Ἀμέσως παρυσιάσθη καὶ μπροστά του ὁ στακτερός λύκος καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀνέβα στή ράχι μου, Ἰβάν, καὶ ἡ ωραία βασιλοπούλα ἄς μείνῃ ἐπὶ ἄλογο μὲ τὴ χρυσὴ τὴ χαιτή.

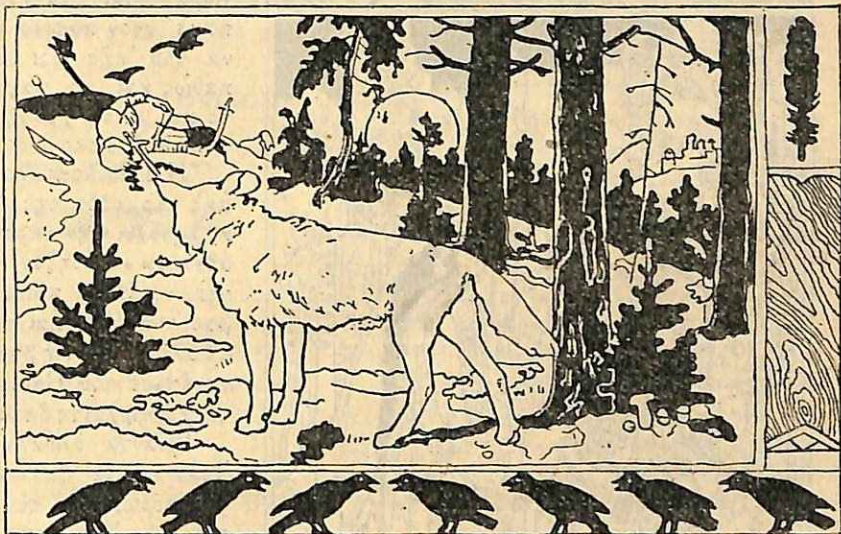
Ὁ Ἰβάν καθάλλικεψε τὸ λύκο καὶ ἐξεκίνησαν ὅλοι γιὰ τὴ χώρα τοῦ Τσάρου Ἀλέξη (*).

Ἐπῆγαιναν, ἐπῆγαιναν ὥρες πολλές. Πρὶν νὰ φθάσουν, ὁ Τσάρεβιτς εἶπε εἰς τὸν λύκο :

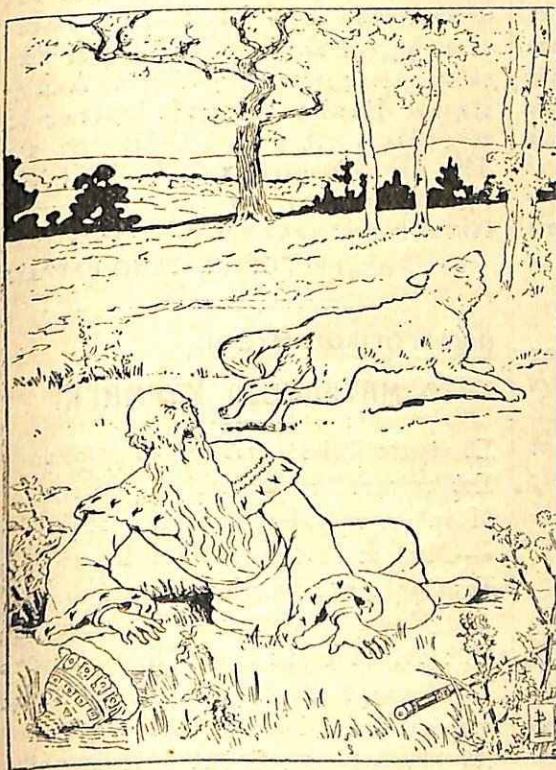
— Καλέ μου, πολυαγαπημένε μου φίλε· πολλές χάρες μοῦ χεῖς κάμῃ· μοῦ κάνεις ἄλλη μία; Νὰ μεταμορφωθῇς σὲ ἄλογο μὲ χρυσὴ χαιτὴ καὶ νάντικαταστήσῃς τὸ ἀληθινόν, γιὰτὶ μοῦ ἀρέσει πολὺ καὶ δὲν θὰ ἤθελα νὰ τὸ χωρισθῶ.

Χωρὶς νὰποκριθῇ λέξι, ὁ στακτερός λύκος ἐκτύπησε μὲ τὸ μέτωπό του τὴ γῆ καὶ μεταμορφώθηκε ἀμέσως σὲ ἄτι μὲ χαιτὴ χρυσή. Ὁ Ἰβάν ἄφησε τότε τὴ βασιλοπούλᾳ Ἑλένῃ καὶ ἕνα πράσινο λειβάδι, καθάλλικεψε τὸ στακτερόν λύκο καὶ πῆγε εἰς τὴν παλάτι τοῦ Τσάρου Ἀλέξη.

Ὅταν εἶδε τὸν Ἰβάν νὰ ἔρχεται ἀπάνω εἰς τὸν ἄτι μὲ τὴ χρυσὴ τὴ χαιτὴ, ὁ Τσάρος βγήκε νὰ τὸν προῦπαντήσῃ, τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε εἰς

«Ὁ στακτερός λύκος, περαστικός ἀπὸ ἐκεῖ...» (Σελ. 350, στ. γ')

«Τὸν ξεφορτώθηκε καὶ τῶρα εἰς τὰ πόδια...» (Σελ. 349, στ. γ')

μέτωπο, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὸν πῆγε εἰς τοὺς μαρμαρένιους σταύλους. Ἐπειτα ἐτοίμασε μεγάλο συμπόσιο, καὶ ἔφαγαν καὶ ἔπιναν καὶ ξεφάντωσαν δυὸ ὁλόκαιρες ἡμέρες. Τὴν τρίτη ἡμέρα ὁ Τσάρος χάρισε εἰς τὴν βασιλοπούλᾳ τὸ μαγεμένο πουλὶ μὲ τὸ χρυσὸ κλουβὶ του. Ὁ Ἰβάν τὸ πῆρε καὶ ξαναγύρισε εἰς τὸ λειβάδι ὅπου τὸν περιμένε ἡ Ἑλένη. Ἐκεῖ καθάλλικεψε πάλι μαζύ της τὸ ἀληθινόν ἄτι μὲ τὴ χρυσὴ χαιτὴ καὶ ἐξεκίνησε γιὰ τὴν πατρίδα του.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὁ Τσάρος Ἀλέξης θέλησε νὰ γυμνάσῃ τὸ ἄτι του μὲ τὴ χρυσὴ σέλλα εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἀλλὰ μόλις βγήκε ἀπὸ τὴν πόλιν, τὸ ψευδο-ἄτι τὸν ξεφορτώθηκε, πῆρε τὴν πρώτη μορφή, τῶρα εἰς τὰ πόδια καὶ σὲ λίγο ἔφθασε εἰς τὴν βασιλοπούλᾳ.

— Ἀνέβα στή ράχι μου ἐσύ, Ἰβάν, εἶπε, καὶ ἡ βασιλοπούλα Ἑλένη ἄς μείνῃ ἐπὶ τὸν ἄτι μὲ τὴ χρυσὴ χαιτὴ.

Ἐτσι ἔκαμαν καὶ ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους ὡς τὸ μέρος ὅπου τὸ ἄλογο τοῦ Ἰβάν εἶχε σπαραχθῇ, ὅπως ἦταν γραφτό του, ἀπὸ τὸν λύκο. Ἐκεῖ ὁ λύκος σταμάτησε, γύρισε κατὰ τὸν Τσάρεβιτς

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 344.

Ἰδὼν καὶ με λυπητερὴ φωνὴ τοῦ εἶπε :
— Ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ σ' ἐδούλεψα πιστά. Ἐδῶ εἶνε τὸ μέρος ὅπου ξέκαμα τὸ ἄλογό σου καὶ σὲ πῆρα στὴ ράχι μου καὶ σὲ πῆγα ὅπου ἤθελες. Τώρα κατέβα. Ἐχεις τὸ ἄτι μὲ τὴ χρυσὴ χαιτὴ καὶ δὲ με χρειάζεσαι πιά.

Ὁ Ἰδὼν κατέθηκε καὶ ὁ στακτερός λύκος, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ἄλλο, ἔβαινε ἀφαντός. Καταλυπῆθηκε τὸ βασιλέπου-λο γιὰ τὸ χωρισμὸ τοῦ φίλου του, ἐπειδὴ ὅμως δὲ μπορούσε νὰ κάμῃ τί-ποτα, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του μὲ τὴ βασιλοπούλα Ἑλένη.

Ἐπήγγιναν, ἐπήγγιναν... Ὅταν ἐπι-τέλους ἐφθασαν κοντὰ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ

Οἱ ἀπὸ τὸν πειρασμὸ καὶ ἀποφάσισαν νὰ σκοτώσουν τὸν ἀδελφὸ τους.

Ὁ Τσάρβιτς Δημήτρης ἐβγαλε τὸ σπαθί του καὶ τὸ ἔχωσε εἰς τὸ στήθος τοῦ Τσάρβιτς Ἰδάν. Ἐπειτα ξύπνισαν τὴ βασιλοπούλα Ἑλένη καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν ἐξετάζουν. Βλέποντας τὸν Ἰδὼν ξαπλω-μένο κοντὰ τῆς νεκρῆς, ἡ βασιλοπούλα καταφοβισμένη ἀποκρίθηκε, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ἔτρεχαν ποτάμι τὰ δάκρυα :

— Εἰμαι ἡ βασιλοπούλα Ἑλένη, ἀρ-ραβωνιαστικὴ τοῦ Τσάρβιτς Ἰδάν ποῦ σεῖς τὸν ἐδολογόνησας !

Τότε ὁ Δημήτρης ἀγκοῦμπησε τὸ σπα-θί του εἰς τὴν καρδιά τῆς βασιλοπούλας καὶ τῆς εἶπε :

— Ἀκουσε, ὦραία βασιλοπούλα ! τώρα εἶσαι εἰς τὰ χέρια μας ! Ὅτ' σὲ πῶμε εἰς τὴν πατρίδα μας καὶ πρέπει νὰ τοῦ πῆς ὅτι σὲ κατακτήσαμε, καθὼς καὶ τὸ μαγεμένο πουλί καὶ τὸ ἄτι μὲ τὴ χρυσὴ χαιτὴ ἀλλοιώ-τικα ὅτ' ἐσκοτώσαμε ἀμέσως.

Ἡ Βασιλοπούλα, μισοπεθαμένη ἀπὸ τὸ φόβο τῆς, ὑποσχέθηκε νὰ κάμῃ ὅ,τι τὴν ἐπρόσταζαν. Τὰ δύο ἀδελφία τράβηξαν τότε κλήρους, γιὰ νὰ ἰδοῦν ποῖος ὅτ' ἐπαιρνε τὴ βασιλοπούλα καὶ ποῖος ὅτ' ἐπαιρνε τὸ ἄλογό ! ἔτσι ἡ βασιλοπούλα Ἑλέ-νη ἔπαιρνε τοῦ Βασιλῆ καὶ τὸ ἄτι μὲ τὴ χρυσὴ χαιτὴ ἔπαιρνε τοῦ Δημήτρη.

Τριάντα ὁλόκληρες ἡμέρες, ὁ Ἰδὼν ἔμεινε ξαπλωμένος, νεκρός, εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸν ἄφισαν τὰ δέλ-τια του. Στὴν τριανταμία, ὁ στα-κτερός λύκος, περαστικὸς ἀπὸ ἐκεῖ, τὸν ἐγνώρισε ἀμέσως.

Ἦθελε πάρα πολὺ νὰ τὸν ξα-ναφέρῃ εἰς τὴ ζωὴ, ἀλλὰ δὲν ἤξερε πῶς νὰ κάμῃ... Ἐξάφνα ὅμως εἶδε ἕνα κόρακα καὶ δύο κορακόπουλα,

τὰ παιδιὰ του, ποῦ ἔκταναν γύρους ἐπάνω ἀπὸ τὸ πεθαμένο βασιλόπουλο καὶ ἐτοιμάζονταν νὰ πέσουν καὶ νὰ τὸν φά-γουν. Ὁ στακτερός λύκος κρύφθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο, καί, ὅτ' ἄρα γρημύλιναν τὰ κορακόπουλα πετάχθηκε, ἀρπάξας τὸ ἕνα καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ τὸ κομματιάσῃ. Τότε ὁ μεγάλος κόρακας τὸν παρακλήσας νὰ μὴ σκοτώσῃ τὸ παιδί του, γιὰτὶ δὲν εἶχε κάμῃ κανένα κακόν.

— Ἀκουσε, τοῦ εἶπε ὁ λύκος ! τὸ παιδί σου δὲ θὰ πάθῃ τίποτα, ἂν πᾶς εἰς τὴ μακρινὴ χώρα καὶ μοῦ φέρῃς τὸ θάνατο νερό, ποῦ γιὰτρέβει καὶ ξανα-δίνει τὴ ζωὴ.

Ὁ κόρακας ἀποκρίθηκε :

— Μετὰ χαρὰς σου, πηγαίνω νὰ σοῦ τὸ φέρω. Καὶ πέταξέ.

Ἰστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, ξαναγύ-ρισε μὲ δύο μπουκαλάκια στὸ ἕνα ἦταν τὸ νερό ποῦ γιὰτρέβει καὶ στὸ ἄλλο τὸ νερό ποῦ ξαναδίνει τὴ ζωὴ.

Ὁ στακτερός λύκος ἐβρεξε τότε τὸ

σῶμα τοῦ Ἰδάν μὲ τὸ πρῶτο, καὶ ἡ πλη-γὴ τοῦ γιὰτρέβηκε ! τὸ ἐβρεξε ἔπειτα μὲ τὸ δεύτερο, καὶ ἀμέσως τὸ βασιλό-πουλο ζωντανέψα, σηκώθηκε καὶ εἶπε :

— ὦ, τί πολὺ ποῦ κοιμήθηκα !

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ λύκος, καὶ θὰ κοιμώσουν ἀκόμη, ἂν δὲν ἦμουν ἐγώ, ὅτ' ἀντιμετώπιζαν αἰώνια, γιὰτὶ τὰ δέλ-τια σου σὲ εἶχαν σκοτώσῃ γιὰ νὰ σοῦ πάρουν τὴ βασιλοπούλα Ἑλένη, τὸ ἄτι μὲ τὴ χρυσὴ χαιτὴ καὶ τὸ μαγεμένο πουλί. Τώρα πῆγαίνα, τρέξε ὅσο γρηγορώτερα μπορεῖς εἰς τὴν πατρίδα σου, γιὰτὶ σήμε-ρα ἴσα-ἴσα ὁ ἀδελφός σου Βασιλῆς στεφανώνεται τὴν Ἑλένην. Ἡ καλλι-τερα καθάλλικεψέ με καὶ σὲ πηγαίνω ἐγώ.

Ὁ Ἰδὼν καθάλλικεψέ τὸν στακτερό λύκο καὶ σὲ λίγο ἐφθασαν εἰς τὴν χώρα τοῦ Τσάρου Ἀνδρόνοβιτς. Ἐκεῖ ὁ Ἰδὼν ἐξ-πέψα καὶ ἐφθασε εἰς τὸ παλάτι τοῦ πατέ-ρα του, ἴσα-ἴσα τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ ἀδελ-φός του Βασιλῆς εἶχε γυρίσῃ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ μὲ τὴ βασιλοπούλα Ἑλένη καὶ ἦσαν ὅλοι καθισμένοι στὸ μεγάλο τραπέζι τοῦ γάμου.

Πρῶτὴ ἡ βασιλοπούλα εἶδε τὸν Ἰδὼν καθὼς μπῆκε εἰς τὴν σάλα. Σηκώθηκε ξα-φνικὰ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τῆς, ἔτρεξε κοντὰ του, τοῦ ἔσφιξε τὰ δύο χέρια καὶ εἰσέλασε :

— Αὐτὸς ἐδῶ εἶνε ὁ πολυαγαπημένος μου ἄνδρας, καὶ ὅχι ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος κακοῦργος, ποῦ κάθεται μαζί σας εἰς τὸ τραπέζι.

Ὁ Τσάρος Ἀνδρόνοβιτς σηκώθηκε καὶ οὕτως ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ ἔβλεπε τὴ Βασιλοπούλα γιὰ νὰ μάθῃ τί ἐννοοῦσε μὲ αὐτὰ ποῦ ἔλεγε. Ἡ Ἑλένη τοῦ εἶπε τότε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ὁ Τσάρος, κα-ταθυμωμένος μὲ τοὺς γιουὺς του Δημή-τρη καὶ Βασιλῆ, ἐπρόσταξε ἀμέσως νὰ τοὺς βάλουν εἰς τὴ φυλακή. Ὅσο γιὰ τὸν Ἰδὼν καὶ τὴν ὦραία βασιλοπούλα Ἑλέ-νη, στεφανώθηκαν τὴν ἴδιαν ἡμέρα — καὶ ἔζησαν ἐκεῖνοι καλὰ καὶ μετὰ καλλίτερα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΜΑΤΗΙΟΔΕΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙ

Σὲ κέρατο βωδίου, ποῦ ἄρ' τὸ χωράφι Στὸ σπῖτι του τὸ βράδυ εἶχε γυρίσει, Μυρμηγκί τὴ φυλῖτσα του ἔχει στήσει.

«—Μπᾶ, σὲ καλὸ σου, ἀδελφί ! Τέτοιο ράφι Τετράψηλο πῶς διάλεξες ! Κεῖ πάνω

Τὶ ἀνέβηκες νὰ κάνεις ; — Τὶ νὰ κάνω ; Πῶς δὲν τὸ ξέρεις τάχα ; Ἐγὼ μὲ τοῦτο

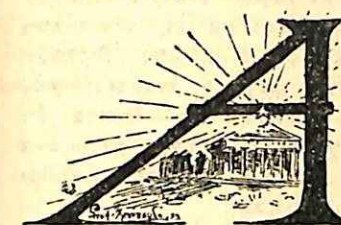
Τὸ σύντροφό μου ὀργάνουμε... τὸ Θέρος σταράκι νὰ σοῦ δώσουμε, καὶ. πλοῦτο Νὰ χύσουμε στῆς Γῆς τὸ κάθε μέρος !

(Villiers)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ ΜΕ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τὰς ποι-ητικῶ τ' ἐ-ρας ἁ θ' η-ναϊκάς ἀπο-λαύσεις εἶ-νε μία ἐπι-σκεψίς τῆς Ἀκροπό-λεως νύκτα μὲ πανσέληνον. Εὐκόλα παίρνει κανεὶς μίαν ὁδὸν ἀπὸ τὴν ἐφο-ρεῖαν τῶν Ἀρχαιοτήτων, εὐκολώτερα φθάνει ὡς τοὺς πρόποδας τοῦ ἱεροῦ βρά-χου μὲ τὸ ηλεκτρικὸν τράμ, καὶ ἀπὸ ἐ-κεῖ πλέον, μὲ ὀλίγον κόπον, ἀναβαίνει εἰς τὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν τοῦ κόσμου, —τὸν Παρθενῶνα. Οἱ περιγηταὶ θεω-ροῦν καθ' ἑαυτῶν τῶν νὰ κάμουν καὶ αὐτὴν τὴν νυκτερινὴν ἐκδρομὴν, νὰ ἰδοῦν καὶ αὐτὸ τὸ θέαμα ! διὰ τοῦτο μάλιστα πολ-λοὶ κανονίζουν τὸ ταξίδι τῶν ἑσπέρων, ὥστε ἡ διαμονὴ τῶν εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ συμ-περιλαμβάνῃ καὶ πανσέληνον. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐννοοῦν νὰ τὴν κάμουν... μίαν φρονὴν καθὲς δέκα χρόνια. Ἐγὼ τοῦ-λάχιστον, τόσα εἶχα νὰναῖδω εἰς τὴν Ἀκρόπολιν μὲ φεγγάρι. Καὶ ἀπὸ ὅ-σους ἀνέβηκαν προχθὲς τὴν νύκτα μαζί μου, —εἶχα μίαν παρῆαν ἀπὸ δεκαπέντε, —ὀλίγοι ἤμποροῦσαν νὰ καυχήσων, ὅτι τὸ ἔκαμναν συχνότερ' ἀπὸ ἐμὲ.

Ἐνθυμεῖσθαι τὸν καυχῶν τῆς Κρητι-χοποῦλας καὶ τῆς Τρελλῆς Νειό-της ; . Ἐγὼ τὸν ἐνθυμοῦμαι πολὺ ἐγκαίρως, καί, διὰ νὰ μὴν ἔχωμεν τὰ ἴδια, ἢ διὰ νὰ μὴν ὑποτεθῇ ὅτι θέλω νὰ πάρω τὸ μέρος τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης, δὲν θὰ σὰς μεταδώσω τὰς ἐντυπώσεις μου καὶ τοὺς ρεμβατισμούς μου. Ἡ ἀλή-θεια εἶνε, ὅτι ἔκαμα πολλοὺς, καθισμέ-νος πότε εἰς ἕνα πάγκον, πότε εἰς μίαν στήλην, πότε εἰς μίαν βαθμίδα, καὶ ἀτε-νίζων πότε τὸν Παρθενῶνα, πότε τὸ Ἐρεχθεῖον, πότε τὰ Προπύλαια, καὶ πότε τὸ πανόραμα τῆς πόλεως... Καὶ τὸ ἀρχαῖον μεγαλεῖον μ' ἐπεσκέφθη, καὶ ἡ σημερινὴ μικρότης μου παρουσιάσθη. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε ! Καλλίτερα νὰ μὴν εἰπῶ τίποτε !.. Εἰς τὸ τέλος μάλιστα, καὶ σκέψεις, μ' ἐλπίδας μαζί, ποῦ μοῦ ἤλθαν ἐξάφνα, ὅτ' ἐφαίνοντο τὸσον τολ-μηραί !..

Θὰ περιουσιῶσαι λοιπὸν εἰς τὸ νὰ σὰς περιγυρῶν τὸ θέαμα. Ἀλλὰ, τί λέγω ; Εἶνε δυνατόν νὰ ζωγραφισθῇ τέτοια εἰ-κὼν ; Φαντασθῆτε τὸν Ἀττικὸν οὐρανὸν εἰς ὅλην τὴν νυκτερινὴν δόξαν, τὴν πανσέληνον νὰ μεσουρανή, περιστοιχιζο-μένη ἀπὸ τὰς Πλειάδας, τὰς Ἰάδας, τὸν Ἀρην καὶ τὸν Κρόνον, μὲ τὰ εἰσέπια

γύρω τῆς τῶν ἄλλων ἀστερισμῶν. Λέγω δὲ εἰσέπια, διότι τὸ φῶς τῆς δὲν ἐπέτρε-πεν εἰς ὅλα τὰ ἄστρα νὰ φαίνωνται, καὶ ἔδλεπες ἕνα Πήγασον μὲ τρία μόνον ἄστρα, ἢ ἕνα Ὠρίωνα χωρὶς πόδι, ἢ μίαν Κασσιόπειαν... χωρὶς χέρι. Ὀλόγυρα τὰ βουνά, ἡ θάλασσα, ἡ ἀπέραντος ἐξοχή καὶ κάτω ὁ ὠκεανὸς τῆς μεγάλης πό-λεως. Καὶ ἐπάνω, κοντὰ σου, τὰ ἀθά-νατα μάρμαρα, μὲ τὰ γνωρίμα σχήματα, τὰ ἱερά, νὰ προβάλλωνται εἰς τὸ χρυσο-κύανον τοῦ οὐρανοῦ καὶ νὰ λάμπουν ἀση-μωμένα.

Διὰ νὰ ἐννοήσετε πόσον ὀλ' αὐτὰ ἦσαν μαγευτικὰ καὶ ἐλικυστικὰ, ἀρκεῖ νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι ἔμεινα καρφωμένος ἐκεῖ ἐπάνω νὰ θαυμάζω ὡς τὰ μεσάνυχτα ποῦ ἤλθον ὁ φύλαξ, νὰ μὰς διώξῃ. Καὶ ἔφυγα μὲ ἀ-ληθμονήτους ἐντυπώσεις καὶ... μὲ συ-νάχι.

Σὰς ἀσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΙΟ

Η ΚΙΣΣΑ

Ὁ πατέρας μου, ἐκεῖ ποῦ κάθονταν τὲς προάλλες στὸ παραθύρι καὶ ἀγνάντευε πρὸς τὴν αὐλὴν, γυρίζει ξεκαρδισμένος στὰ γέλια ποῦ τὰ κρατοῦσε μὲ τὸ στανὶ νὰ μὴν ἀκουστοῦν καὶ σὰν νὰ τὰ πνιγε μέσα του, καὶ

— Ἐλᾶτε, παιδιά, μὰς λέγει σιγαλά, νὰ γελᾶστε μὲ τὴν Ἑλλην καὶ τὸν Κώ-στα. Τὸν νοῦ σας μοναχὰ νὰ μὴ σὰς ἀκούσουν καὶ διακόψουν τὴν κωμωδία.

Πιάνομε τὰ παραθύρια.

Δὲν εἶνε τίποτε ἐδῶ στὸν κηπό-πουλο, μωρὲ Κώστα, φώναξέ ἢ Ἑλλην ἢ μικρότερη ἀδελφὴ μας στὸ μικρὸν ἀδελφὸ τῆς τοῦ κόκκου γρατσουνίστηκα ἢ ἄχαρη ἀπὸ τὲς τραναφυλλιές, μοῦ ἔσκισαν καὶ τὴν ποδιά μου τ' ἀγκάθια. Αὐτοῦ κύττα ἐσὺ καλά. Νά ! δὲν τ' ἀκούεις ; Εἶνε μικρό, καλέ, γατάκι γεννησιάρικο, κάποια γάτα θὰ γέννησε ἐδῶ-κοντά.

— Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰς πλάκες τῆς αὐλῆς θὰ εἶνε κρυμμένο ; ἀπαντοῦσε ὁ Κώστας : αὐτοῦ ἀπάνω ἀκούεται ἡ φωνή. Θὰ ῥθῶ μοναχός μου καὶ θὰ τὸ βρῶ. Σὲ ξέρω τί ἀκαμάτρα ποῦ εἶσαι. Βα-ρεῖσαι νὰ ψάξῃς. Ἐσὺ μετάνοιωσε ποῦ γεννήθηκες.

— Ἐλα τώρα ἐσὺ νὰ τὸ βρῇς ποῦ εἶσαι πρόθυμος καὶ ἀνοιγομάτης.

— Ἀκουσε ; Σάμπως θὰ εἶνε τὸ γατὶ ἀπάνω στὴ συκαμινιά.

— Ὅχι, μὴν εἶνε ἀπάνω στὰ σύγνε-φα ! Μὴν εἶνε ἐδῶ σιμὰ τὸ δικό μας τὸ γατάκι, τὸ λαγάκι ντέ, καὶ αὐτὸ νιαου-ρίζει ; ῥωτοῦσε ἢ Ἑλλην.

— Τώρα ἦταν ἐδῶ καὶ ἡ γάτα καὶ τὸ γατάκι. Ὅτ' ἐφώναξω νὰ ῥθῶν. Πίς, πίς, πίς... Νά ! ῥθῶ καὶ ἡ γάτα καὶ τὸ

γατὶ ἀπὸ τὸ μαγειριό... Ἐλα τώρα, ἐσὺ, Ἑλλην, κράτα τὴ γάτα στὴν ἀγκα-λιά σου καὶ ἐγὼ τὸ γατὶ, νὰ ἰδοῦμε ὅτ' ἔξανακουστῇ ἡ φωνή ; Τὰ μάτια σου στὸ στόμα τῆς γάτας καὶ ἐγὼ θὰ κυττῶ τὸ γατάκι.

— Νὰ πάλι ! ἀκούστηκε ! Ἡ γάτα μου δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα τῆς.

— Οὔτε καὶ τὸ γατάκι μου. Ξέρεις τί λέω ; Ὅτ' μὰς πέταξε καμμιὰ γειτό-νισσα κἄνα γατάκι τῆς ἐδῶ κοντά.

— Ξέρεις τί μοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸν νοῦ μου ; Μὰ πάλι δὲν τὸ παραπιστεύω. Ἄν εἶνε ἡ γάτα μας ἢ ἡ γατούλα μας ἐγγαστριμυθες ;

— Τί θὰ πῇ ἐγγαστριμυθες ; Εἶσαι στὰ καλά σου ἢ νὰ βάλω τὲς φωνές ;

— Καλέ, δὲν ξέρεις, τί θὰ πῇ ; νὰ μπορεῖ νὰ νιαουρίξῃ ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς χωρὶς ν' ἀνοίγῃ τὸ στόμα τῆς. Δὲ σοῦ τὸ εἶπε αὐτὸ ποτὲ ὁ δάσκαλός σου ;

Δὲν ἤρρες ἄλλον κανένα νὰ κο-ροιδέσῃς ; Γιά τῆρα νὰ μὴ μιλήῃ ἀπὸ τὴν οὐρά τῆς !... Δοκίμασε σὰ θέλεις καὶ βάλε τ' αὐτὶ σου ν' ἀκούσῃς. Πίς πῶς εἶνε τηλέφωνο ! ὅσο γιὰ τὸ τηλέφωνο καὶ μὰς εἶπε μίαν ἡμέρα ὁ δάσκαλός μου.

— Ἐσὺ πᾶς γυρεύοντας γιὰ μάλωμα, τοῦ λέγει κακιωμένη ἢ Ἑλλην. Νὰ πάλι ! ἀκουσε ;

— Βρε τί τὰ θέλεις αὐτά ; ! ἡ φωνὴ ἀκούεται ἀπὸ τὴ συκαμινιά. Κάποιο γα-τάκι θὰ εἶνε σκαλωμένο σὲ κανένα κλω-νάρι μέσα στὰ φύλλα. Νά, νά, καὶ τα-ράζεται ἐκεῖ ἀπάνω. Τώρα νὰ ἰδῇς πῶς ὅτ' ὁ γκαρμίσω καὶ τὲς πέτρες.

— Δοκίμασε πάλι νὰ μὴ γυπῆσῃς κανένα στὸ δρόμο... Εἶδες τί πετά-χθηκε ; Μία κίσσα πετάχθηκε, Κώστα ! — Α ! τώρα κατάλαβα, αὐτὴ θὰ ἀρ-πάξῃ κανένα γατάκι καὶ τὸ ἐτρώγῃ ἐκεῖ ψηλά.

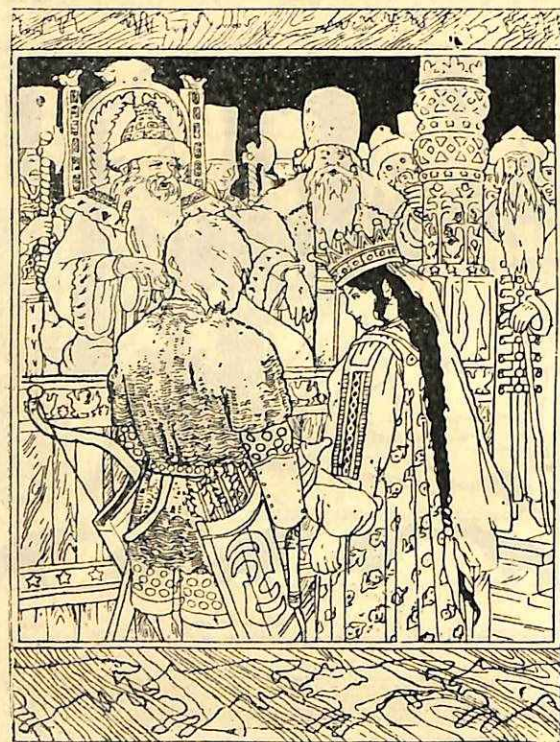
— Ὅχι, ὅχι ! Τώρα θυμήθηκα, εἶπε ἢ Ἑλλην. Ἡ κίσσα ἔκανε ἔτσι σὰ μικρὴ γατούλα. Αὐτὴ χωρατεύει μὲ ὅλα τὰ πε-τούμενα καὶ περιγελάει τὸ λάλημά τους. Αὐτὴ καμώνεται ἀκόμα μὲ τὴ φωνὴ τῆς σὰ γατάκι, σὰν ἀρνὶ καὶ σὰ μικρὸ παιδί. Δὲν ἀκουσε ποῦ λέν γιὰ καμμιὰ γυ-ναῖκα πολυλογοῦ καὶ ἀστόμωτη « Αὐτὴ ξέρει ὅσα ξέρ' ἡ κίσσα » ;

— Μοναχὰ τὰ παιδιὰ περιγελάει, ὅχι καὶ τὰ κορίτσια ; Εἶνε καὶ ἡ κίσσα γένους θηλυκοῦ καὶ τὸ ἔχετε ἕνα ἐσεῖς ὅλα τὰ θηλυκά. Ἀς ξαναπατήσῃ στὴ συκαμινιά μας καὶ τὴ σιάξω ἐγώ. Δὲν ἀκουσε τὸ χαχὸ ποῦ ἔλεγε πῶς μιλοῦν ἀπὸ τὴν κοιλιὰ ; Γιατὶ δὲ σὲ κοροιδεῖς ;

— Σῶρε νὰ ρωτήσῃς τὸν πατέρα νὰ σοῦ ξηγήσῃ τί θὰ πῇ ἐγγαστριμυθες.

— Κώστα, φώναξέ γελῶντας ἀπὸ τὸ παραθύρι ὁ πατέρας μας, ἔχει δίκιο ἢ Ἑλλην. Νὰ καὶ ἐμεῖς ἐδῶ μίαν ὥρα γε-λοῦμε μὲ τὴν κοιλιὰ μας.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

« Ἐστεφανώθηκαν τὴν ἴδιαν ἡμέρα... » (Σελ. 350, στ. γ')

Ἰδὼν, κατέθηκαν καὶ ξαπλώθηκαν γιὰ νὰναπαυθοῦν κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο, ὅπου ἔδωσαν τὸ ἄτι μὲ τὴ χρυσὴ τὴ χαιτὴ. Ἐκεῖ κοντὰ τους ἐποποθέτησαν καὶ τὸ χρυσὸ κλουδί ποῦ εἶχε μέσα τὸ μαγε-μένο πουλί. Ἐπάνω εἰς τὸ πράσινο καὶ μαλακὸ χορτάρι, ὕστερ' ἀπὸ τὴν κούρσι τοῦ ταξιειδιοῦ, ἀποκοιμήθηκαν ἀμέσως βαθεῖα.

Ἀς τοὺς ἀξίωμε μίαν στιγμὴ νὰ κοι-μοῦνται καὶ ἄς ἔλθωμε εἰς τὴν Δημήτρη καὶ εἰς τὴ Βασίλη.

Τὰ δελφία αὐτὰ τοῦ Ἰδάν, ἀφ' οὗ τα-ξίδευσαν σὲ πολλὰς χώρας χωρὶς νὰ βροῦν πουθενὰ τὸ μαγεμένο πουλί, ἐκείνη ἴσα-ἴσα τὴν ἡμέρα, γύριζαν εἰς τὴν πατρίδα τους μὲ χέρια ἀδειαῖα. Πέρασαν ἀπὸ καὶ, εἶδαν τὸν ἀδελφὸ τους κοιμισμένο βαθεῖα κάτω ἀπὸ τὸ δένδρο, εἶδαν ἀκόμη τὸ ἄλογο μὲ τὴ χρυσὴ χαιτὴ, ξαπλωμένο καὶ αὐτὸ εἰς τὸ χορτάρι, εἶδαν καὶ τὸ μαγε-μένο πουλί εἰς τὸ κλουδί του, καὶ νική-

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

—Τις προάλλες με κορόϊδεψες όταν σ' έρωτησα για τον κύρ Κουνέλη, δεν είν' έτσι; Έλαμες το κέρι σου, κύρ Βάτραχος; Έ, τώρα ήλθε η σειρά μου να το κάμω κ' εγώ.

Τότε ο κύρ Βάτραχος, κάπως φοβισμένος, του είπε:

—Μα τί σάς έκαμα, κύριε Άρκούδα; Πότε σάς κορόϊδεψα και σε τί;

—Χά! χά! έγέλασε ο κύριος Άρκούδας: τώρα μου κάνεις και τον ανήξερο;... Μα εσύ δεν έβγαλεις το κεφαλάκι σου από τη λάσπη και μου είπες ψέμματα πως ο κύρ Κουνέλης, ό,τι πέρασε;... Πώς; κάνω λάθος;... Ά, ναι, έχεις δίκιο... Δεν ήσουν εσύ... Έκεινη την ώρα ήσουν ετό σπίτι σου, με τα παιδιά σου, όπως πάντα. Ά, βεβαιά! Τέλος πάντων, δεν ξέρω πού ήσουν και δεν ήσουν τότε, ξέρω όμως πού είσαι τώρα, και έννοω να κανονίσω με μια για πάντα τους λογαριασμούς μας. Μετα τη δύση του ήλιου δεν θα είσαι πια σε θέσι να κοροϊδέψεις κανένα στην κόσμο!

Φυσικά ο κύρ Βάτραχος δεν ήξευρε τί του έλεγε ο κύριος Άρκούδας: ήξευρε όμως ότι κάτι έπρεπε να κάμει, και μάλιστα το γρηγορώτερο: γιατί ο κύριος Άρκούδας άρχισε κήλα να τρώει τα δόντια του και να του τρέχουν από το στόμα του σάλια. Ο κύρ Βάτραχος λοιπόν του εφώνασε παρακαλώντας:

—Ω, σε παρακαλώ, αγαπητέ μου κύριε Άρκούδα, άφισέ με να φύγω αυτή τη φορά, και ποτέ πια δεν θα το ξανακάνω. Ω, σε ικετεύω με όλη τη δύναμη της ψυχής μου, αγαπητέ μου Άρκούδα! άφισέ με ελεύθερο σήμερα, κ' εγώ θα σου δείξω ετό δάσος το δένδρο που έχει το περισσότερο μέλι.

Ο κύριος Άρκούδας έξαντρίζε τα δόντια. και πάλι, κατατρομαγμένος, ο κακομοίρης ο

κύρ Βάτραχος του εφώνασε δυνατωτέρα: —Ω σε, σε, σε, σε παρακαλώ, αγαπητέ μου κύριε Άρκούδα. Δε θα το ξανακάμω ποτέ, ποτέ. Λυπήσου με κ' ά-

ο κύριος Άρκούδας τα έπίστευσε, έπιασε τον κύρ Βάτραχο από το ένα πόδι, έρριξε το τσεκούρι στην ώμη του κ' έξελιγνε για τη μεγάλη πέτρα του βάλτου. Άρα εφθασε εκεί, άφισε τον κύρ Βάτραχο χάμω: ο κύρ Βάτραχος έκαμε πως γυρεύει να ιδή την οικογένειά του. Τότε ο κύριος Άρκούδας, μ' ένα μεγάλο αναστεναγμό, άρπαξε το τσεκούρι του: έπειτα έφρισε στα χέρια του, έκαμε πίσω ένα βήμα και κύπησε με το τσεκούρι την πέτρα, —μπάμ!

Άλλα ε αυτό το άναμεταξύ, όσο να σηκώση ο κύριος Άρκούδας το τσεκούρι κ' όσο να το κατεβάση, ο πονηρός κύρ Βάτραχος έπήδησε μέσα ετό βάλτο του μύλου: —Μπλουμ! Πήρε βουτιά, έκαμε μακροβούτι κ' έπειτα σηκώθηκε άπάνω, —μακρά όμως, ετή μέση του βάλτου. Από εκεί έκύτταξε τον κύριον Άρκούδα κ' άρχισε να τραγουδά:

Νά με μέσ' ετό σπίτι μου
Μέσα ετούς δικούς μου.
Τι χαρά μου, τί χαρά!
Τράλα-λάλα-τραλαλά!

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Τί έπαθεν ο μικρός Γιάννης
Σπουργίτης

Ποτέ, κανένα καλό δεν βγαίνει από την άδιακρισία. Όλοι οι φλύαροι, οι κακόγλωσσοι, οι φίλοκατήγοροι, τιρω-

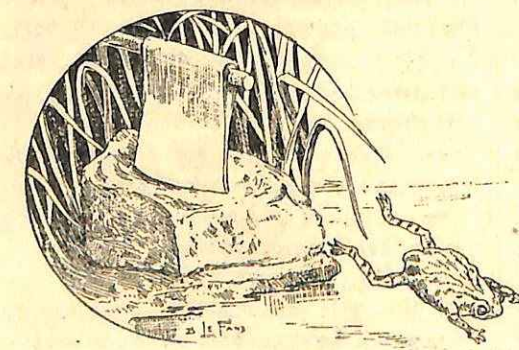

ρουνται και το άξίζουν. Εξέρετε τί έπαθε ένα πουλάκι που όλω εφλυαρούσε για τον κύρ-Κουνέλη;

Το πουλάκι αυτό το έλεγε Γιάννη Σπουργίτη. Δεν έκύτταζε τη δουλειά του, άλλα τον έγνοιαζε πάντα τί κάνει ο γείτονας. Μιά μέρα, ο κύρ-Κουνέλης εκάθητο μόνος ετό δάσος κ' έσυλλογίζετο με τί τρόπο να εκδικηθή τον Άλούπη, που πρό όλίγου καιρού του είχε παίξει ένα άσχημο παιχνίδι. Ήταν πολύ θυμωμένος, πολύ στενοχωρημένος που την είχε πάθη ο κύρ Κουνέλης. Του έφαινετο ότι όλος ο κόσμος τον είχε εγκαταλείψει. Έμεινε εκεί πολλήν ώρα, βα-

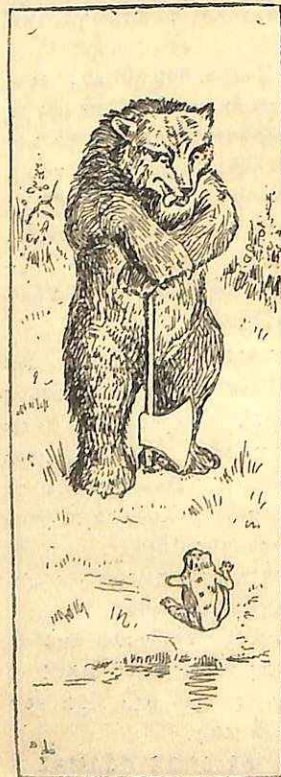
σανίζων τον νούν του κάτι να εύρη. Έξαφνα πήδησε στην άερα κ' εφώνασε:

—Λοιπόν εγώ θα δείξω του κύρ Ά-

ιδώ για τελευταία φορά, μου δίνεις μια με το τσεκούρι σου και με λιώνεις.

Αυτά τα είπε με τόση υποκρισία, που

λούπη, πως άμα θέλω, είμαι πιδ πονηρός άπ' αυτόν! Τι ένόμισε; πως έπειδή έχει τένονα, έχει και τη χάρι; Ορκίζομαι να τον ξεπεράσω εγώ στην πονηριά, και θα το κάμω άμέσως!

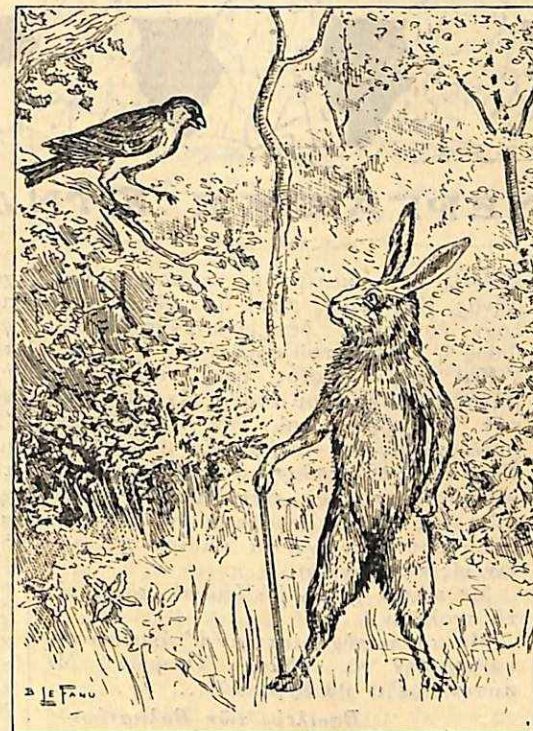
Ο Γιαννάκης ο Σπουργίτης, άπάνω ετό δένδρο του, άκουσε τον κύρ Κουνέλη να λέγει αυτά και άμέσως άρχισε να κελαιδή:

Ψάλλει το πουλάκι
Πάνω ετό κλαδάκι.
Άγέρας φρονάει
Το δένδρο κουνάει,
Όλα θα τα πώ
Όλα θα τα πώ
Στον κύρ-Άλουπάκη!

Έτσι το έλεγε, για να τρομάξη τον κύρ Κουνέλη, γιατί ούτε αυτός δεν ήξευρε καλά-καλά τί ήθελε να κάμει.

Έκάθησε πάλι και ξανασυλλογίσθηκε. Σε λίγο είπε μέσα του, ότι ο πρώτος που θα έδινε τον Άλούπη, θα τον εύρισκιν εκεί κ': αυτόν, κ'έξελιγνε με χροσοπήδηματα για το σπίτι του.

Εκεί που πήγαινε, άπάντησε τον κύρ Άλούπη και του είπε:

—Τί συμβαίνει μεταξύ μας, άδελφέ Άλούπη; Τι έχεις μαζί μου; Άκούω πως θέλεις να με καταστρέψεις, να έξοντώσης την οικογένειά μου και να έξολοθρεύης το σπίτι μου.

Ο Άλούπης άγριεψε.

—Και ποιος σου είπε αυτά τα ψέμ-

ματα; τον ρώτησε.

Ο κύρ Κουνέλης έκαμε πως δεν ήθελε να του το πη. Άλλά ο Άλούπης επέμεινε τόσο πολύ, ώστε έπίτέλους ο άλλος αναγκάσθηκε να του όμολογήσει, ότι τα είχε μάθη από τον Γιαννάκη Σπουργίτη.

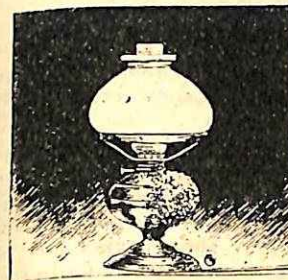
—Έννοείται όμως, έπρόσθεσε, ότι όταν ο κύρ Γιάννης Σπουργίτης μου τα είπε αυτά, μ' έπιασε μεγάλος θυμός και τον έσυγύρισα όπως του έπρεπε. Του μίλησα μάλιστα τόσο άσχημα, που σε βεβαιώ χάρηκα πολύ που δεν έτυχε να με άκούση καμμία κυρία.

Ο Άλούπης ηούχασε και είπε πως θα έκαμνε καλά να εξακολουθήσει τον περιπάτο του.

(*Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Πόσα κουνούπια!

Είς την παρα τον Ίσημερινόν Άφρικήν, κάποιος έξερευνητής ήθέλησε νάναψη την λάμπαν του, άλλ' ήναγκάσθη να την σβύσει, μετά έν τέταρτον της ώρας, έξ αίτίας των κουνουπιών. Την άλλην ήμέραν, μέγα μέρος της λάμπας εύρέθη σκεπασμένον από πυκνόν στρώμα πτωμάτων κουνουπιών, τα όποια είχαν ελκύσει ή λάμψη!

Γραματοκομιστής μιá φορά!

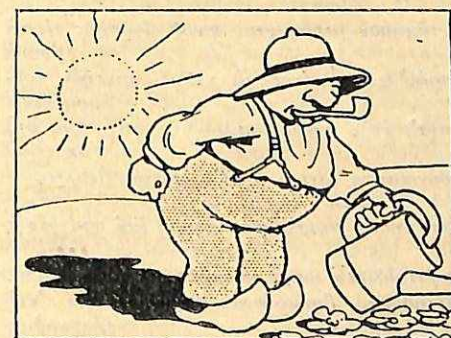

Είς την νήσον Ίοριγκάν, έπειδή δεν είχε εύκολον να προσεγγίσιν πλοϊόν ή πλοιάριον, το ταχυδρομείον, το όποϊον σέρει κάθε μήνα έν υπερωκεάνειον ατμόπλοϊον, το παραλαμβάνει ένας ίθαγενής έντός κιβωτίου κερφωμένου εις το άκρον μιας ράβδου και έπιστρέφει εις την άκτήν καλυμβών.

Είς δεξιότατος κολυμβητής διά νάντεχης εις το ισχυρόν ρεύμα και να κρατή το κιβωτίόν του έξω του ύδατος.

Ζωγραφική λανθασμένη

[Παίγνιον εκτός Διαγωνισμοῦ].

Βλέπετε αυτήν την εικόνα;... Πρέπει να την ιδήτε καλά, διότι πρόκειται να ανακαλύψετε ένα λάθος. Το έκαμε ο ζωγράφος—έπίτηδες; από άπροσεξίαν; ποιος ξέρει. Το βέβαιον είναι ότι το λάθος, όσον και αν δεν φαίνεται εκ πρώτης όψεως, είναι πολύ χονδρόν, και άμα προσέξη κανείς, όσον και αν δεν ξέρει ζωγραφικήν, θα το εύρη.

Το παίγνιον τουτο δημοσιεύεται μόνον χάριν διασκεδάσεως, εκτός διαγωνισμοῦ: ή δέ λύσις, την όποιαν δεν είναι άνάγκη να στείλετε, θα δημοσιευθ ή εις το προσεχές.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

(*Εσάλη υπό της Νυμφάλας)

Ο	Ψ	Ρ	Ο	Λ
Η	Μ	Α	Ο	Σ
Υ	Ρ	Σ	Ο	Α
Λ	Η	Σ	Ο	Β

Να συναρμολογηθών τα άνωτέρω γράμματα ώστε ναποτελεσθών: μέγας έπικός ποιητής, δύο πόλεις της Ελλάδος και μία ήρωϊκή νήσος.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, έμπορεί να στείλ η την λύσιν εις το γραφεϊόν μας (38, όδός Εύριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθών. Αναλόγως δέ του ποσού το όποϊον θαποτελεσθ ή, θα έγγράφωμεν και πάλιν δια κλήρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσις του Παίγνιου του 42ου φυλλαδίου.

Τα ζητούμενα Κράτη είναι: Σιάμ, Κίνα, Ίαπωνία, Ινδοσταν.

(νὰ ποῦ ἦλθε γρήγορα μεθ' ὅλον τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ λιμένος σας καὶ αὐτὸ τὸ γραμματάκι σου καὶ μοῦ ἔφερε τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν ὅτι μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν τόμων μου περνᾷς ὥρας καὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους χωρὶς νὰ στενοχωρησῇσαι. Ἐστεῖλα τὸ 8ον.) Βασίλισαν τῆς Κύπρου (ἔστειλα, μὲ τὴν πληροφορίαν ὅτι εἶνε α') Βασίλισαν τῶν Δακρύων, Ζήτω ἡ Ἑλλάς, κ.λ.π. κ.λ.π.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Σεπτεμβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Ἀδύτου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1911 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΥΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσκηλεύουν διὰ τὰς λύσεις τῶν ἐκαστοῦ φυλλαδίου, ὅσαι δὴποτε καὶ ἂν εἴναι, γραμματισμὸν ἀσφαλιστὸν 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέληφια τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις τῶν.

Ο ἡμέτερος τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῦ καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1. Ἡ λύσις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκτὴ ἀπανταχόθεν μέχρι τῆς 11ης Νοεμβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐάν ληφθῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὁρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ 5, φύλλον πρῶτον ἐ. ἑ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτούντα.

420. Λεξιγραφία

Ἐπιθετον κοινότητος
Μετὰ τὴν ζωὴν ἐνώνων
Καὶ διασήμεον ιστορικῶς
Τόνομα φανερώνα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωίδος τοῦ Σουλίου

421. Στοιχειογραφία

Τρέχω, φεύγω βιαστικῶς
Καὶ καμμίαν δὲν κἀνω στάσι
Βγάλε μου δύο ἀρχικά
Κ' ἐνα ζῷον ὅα περάσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἡρώου

422. Μεταγραμματισμός

Λαιμόν ἀλλάζει μετὰ θεά, καὶ νά!
Δένδρον πανύψηλον εἰς τὰ βουνά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἑλπίδος

423. Ἀναγραμματισμός

Ἀνθρωπος εἶμαι δυστυχής.
Ἀλλὰ ἐάν θελήσῃς
Νὰ μὲ συλλάβῃς ἔξαφνα
Καὶ νὰ μὲ στραγγαλίσῃς,
Φύγε ἀμέσως νὰ κρυφθῇς.
Γιατὶ ἐνα γίγαντα ὅα ἰδῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σηματοφόρου Ἑλλήνου

324. Δημῶδες Αἶνιγμα

Στὴ μέση ἀπὸ τῆς θάλασσης
Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστυματοῦ Τηλεγράφου

425. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

Ἡ Λιλή ἐρωτᾷ τὴν φίλην τῆς Μαρίας:
— Ποῖο ζῷον, Μαρία, σ' ἀρέσει περισσότερο.

— Ποιὸ μ' ἀρέσει; Νὰ σοῦ πῶ. Ὁ μπαμπᾶς μου κυνηγᾷ τὰ μεγάλα θηρία καὶ πιάνει καὶ ζωντανά, ἀλλὰ δὲν μ' ἀρέσουν ἐκεῖνα γιατί τὰ φοβοῦμαι, μ' ἀρέσει καλύτερα αὐτὸ ποῦ σοῦ εἶπα.

— Ποιὸ;

— Μὰ δὲν τᾶκουσες, καὶ μὲν;

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα Ὀνειρομένην
426. Πρόβλημα

— Ἐ! κύρ-Γεώργη, δὲν μοῦ λέγεις πόσα παιδάκια ἔχεις;

— Ἀκού τί ὁά σοῦ πῶ καὶ μπορεῖς νὰ καταλάβῃς πόσα παιδιὰ ἔχω. Ἀγόρασα μῆλα καὶ ἡβήλῃς νὰ δώσω σὲ κάθε παιδί μου ἀπὸ 6, ἀλλὰ μοῦ ἔλειπον 6. Τότε τοὺς δίνω ἀπὸ 3 καὶ μοῦ ἐπερίσσευσαν κ' ἐμένα ἄλλα 3. Τ' ἀρσενικὰ παιδιὰ μου εἶνε διπλάσια ἀπὸ τὰ θηλυκὰ. Κατάλαβες τώρα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλῆα

427. Διπλὴ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικά γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἐνδοξὸν πῶλον τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ τελικὰ Βυζαντινὸν στρατηγόν.

1, Ἀρχαῖος Γεωγράφος. 2, Ἱέρεια. 3, Κατοικίδιον πτηνόν. 4, Γάλλος τραγικός. 5, Ἰγθύς. 6, Οὐράνιον σῶμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Πόθου

428. Φύρδην-Μίρδην

Τοσσι οἱζαρέα τὰ τιπετὰ ἔλιπω τὰ ἀγαπικά.

Ἐστάλη ὑπὸ Μιχ. Α. Τρίκα

429. Γεῖφος

α	ιστοὺς
κουε	τέρους

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τοῦ Δάντσιγ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 36

350. Κριτίας (Κρήτη, ἄς)—351. Κύκνος—Κύβνος.—352. Λυών, λυών, Κύων.—353. Τὸ κυπαρίσσι.

354. ΕΚΑΤΗ	355. ΚΙΝΑ	(ΓΕΛΝΙΚΩ...)
ΚΑΝΑ	ΙΡΙΣ	(τῆς ἸΡΙδος...)
ΑΝΩ	ΝΙΚΗ	(ἡ ΚΙΝΑ...)
ΤΑ	ΑΣΗΡ	(ἡ ΑΡΙΗΣ Ἀκτινοβολεῖ...)
Π		

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον μετὰ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ κεφαλαία τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδή καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξὶ λέξεις ἀπλᾶι. Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται].

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

Ὑποψήφιον Δημοψηφίσματος τοῦ 1911.

Εν Ναυπλίῳ ἰδρύθη παράρτημα τοῦ Πειραϊκοῦ Συλλόγου ἡ «Δόξα». Πρόεδρος: Δικηγόρος τῆς Νεολαίας, Ἀντιπρόεδρος: Φοῦλι, Ταμίας: Μαῖρη Γράν, Γραμματεῖς: Γεώργιος Καλογερόπουλος. (14. 154)

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μετ' οἰκοτροφείου

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' ἐπιστολικὸν δελταρίον τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν πρωτότυπον, ἀνακαινιστικὸν καὶ πλούσιον εἰς μεταρρυθμίσεις προγράμματι τοῦ ὀγδόου Σχολικοῦ ἔτους, μετὰ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ τοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων τῶν Συγγραμμάτων τῆς Σχολῆς («Ἐγκυκλοπαιδείας», Ἐμπορικῆς Μορφώσεως Α' καὶ Β' Βαθμίδος, Τόμ. 4 καὶ τοῦ Ἐμπορίου Τόμ. 3.) ὁδὸς Νοταρᾶ, 68—Πειραιᾶ.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Τέσσαρα κομψότατα ὁμοιόμορφα βιβλία, μετὰ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, ἐπὶ καλοῦ γάρτου, ἐκ 200 σελίδων.

Ἐκαστον δρ. ἢ φρ. 3.

Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. ἢ φρ. 10

Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβαζόντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν κ. Γρηγ. Ξενοπούλου, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 42 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἰδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 353]

ΑΘΗΝΩΝ: Στυλ. Ε. Ζάχος, Νικολέττος Πετεινάκης, Ἑλληνικὴ Μάντιση, Χαράλ. Σούλης, Βηθελεμ Χρ. Δημητρίου, Ρωμαίος, Γ. Σ. Στεφανίδης, Αἰλὴ Ν. Μαρκοπούλου, Ἀρσ. Δ. Εὐαγγελίδης, Οὐάνα Φ. Βουτζίνα, Ἠλ. Σπ. Κανελλῆς, Διον. Γ. Μπαταῖτης, Ἑλένη Παπαγεωργίου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεράτου, Εὐαγ. Σ. Σουλελῆς, Σ. Ε. Σκληρός.
ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΣΠΡΟΧΩΜΑΤΟΣ: Νικ. Ἡλιόπουλος.
ΓΡΕΘΕΙΟΥ: Δημ. Αν. Φραγγιάς, Σεπεσμένος Καρβελάς.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Πετρονία Α. Ζώη, Ἀντιγόνη Σ. Ἀθανασιάδου (11).
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Λουκία Χ. Κυριακάτου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Κ. Ἀναγνωστόπουλος.
ΛΙΜΝΗΣ: Γρ. Γ. Παπαγεωργίου, Ν. Π. Σπάτης.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἡρ. Χ. Τριάντης, Κων. Χ. Τριάντης, Εὐγενία Χ. Τριάντη, Κ. Γ. Φαρμακίδης.
ΠΥΡΓΟΥ: Ἀγ. Γ. Ἀγγελόπουλος, Τάκης Δ. Δημόπουλος.
ΣΥΡΟΥ: Κλεοπ. Θ. Πετροκοκκίνου, Ἀργυρῆ Α. Σπουγγίου.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Φαίδρα Π. Μοσχίδου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Γ. Παπαϊωάννου, Στ. Γ. Περίδης.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρία Π. Βόλτου.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Σοφία Σ. Νικαίου, Ἀμφ. Σβύς (11-12), Μιτυληναῖον Πρωτοπαλλήμαρον.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων δοθὴν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΔΟΥΚΙΑ Χ. ΚΥΡΙΑΚΑΤΟΥ ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ ΗΛΙΑΣ ΣΠ. ΚΑΝΕΛΛΗΣ ὁδὸς Χαριλάου Τοκούπη 21 ἐν Ἀθήναις ἐνεγράφησαν δὲ διὰ μίαν τομηνίαν ἕκαστος.

Πλεονάζει δρ. 0,10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγών. Οἱ ἀποστείλαντες ἀνεῦ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὐτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματισμὸν ὀδωμανικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μετὰ 5 λεπτὰ ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματισμὸν 20 παρὰ.)

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΠΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεία Ὀμονοίας

Ὁδὸς Λώρου 8 α

Ὁραὶ ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5